Натисніть тут, щоб

купити книгу на сайті

або замовляйте за телефоном:

(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62

Руда коза та дід Улас

В одному селі, у затишному куточку, у вишневому садочку, стояла хатина, і жила в ній дружна родина: дід Улас, баба Докія, і мали вони двох синів — Івана й Андрія. Та мову я не так про них поведу, як про їхню біду.

А було це так. Пішли якось дід Улас і баба Докія на базар і продали там сушку на узвар. Не довго думали-гадали та за виручку собі біду придбали. А та біда — коза руда з гострими рогами, з довгими ногами. Та не в тому біда, що коза руда, а в тому, що вона й не дихне, як не збрехне. Якби ж дід та баба про це знали, хіба б її купували? Отож уже ту козу дід додому веде, а баба поруч іде. Дома дід Улас сказав синам: «Оце привели молоко вам. Та щоб його мати, треба козу доглядати».

На другий день раненько розбудив дід Івана, велів йому вести козу пасти. Іван устав, у торбину хліба поклав, кусок сала, огірок і погнав козу на лужок. Цілий день на соковитій траві її випасав, джерельною водою напував... А ввечері, як сонце сховалося за високі верби, за густу лозу, погнав Іван додому козу. Он уже видніється їхня хата, яблуня крислата, їхні ворота. А на зелених воротях стоїть дід у червоних чоботях. На голові шапка кудлата, у руці палка сучкувата.

Питає дід козу:

— Кізонько моя люба, кізонько моя мила, чи ти пила, чи ти їла? Он іде баба з цеберком тебе доїти.

Коза замахала довгими передніми ногами, промовила жалісними словами:

— Що там доїти? Хіба я їла, хіба пила? Бігла через лісочок — ухопила кленовий листочок. Бігла через гре-

черевики та хустку вода змила. З'явитися отак перед людьми мені несила. А все через тебе.

— Чого через мене? — їй Степан. — Нарікай на себе, на свою голову і на дурний язик, що молоти казна-що звик.

— А що мені? Мовчати? — спитала жінка, усівшись на возі.

— Як немає чого путнього сказати, то краще мовчати. А хто мовчить, той трьох навчить.